

CARTES A UN POETA

Capitol IX Planeta itinerant

Maite Soler

Edgar Ros
Apartat de Correus 25
Infiesto (Asturias)

Sr. Andrés Balcells
C/. Buenavista, 814-1^a-C
Mar del Plata. (Argentina)

15 juny 1992

Benvolgut Andrés:

"Lo prometido es deuda". Perdona que començi amb un espanyolisme, però és que la frase no em surt en català. Bé, deixem-nos de històries i anem al gra.

T'escric perquè vaig prometre de fer-ho quan em trobés millor, de fet, el que encara em dol una mica és l'ànima, ara que, a base de Seroxan i demès serotoninines la cosa va rutllant. I tu diràs? Com aquest paio que creia només en la medicina alternativa es fot aquesta merda? O m'en foto una o l'altra, però hi un moment en la vida de la persona que no n'hi ha prou en bullir herbetes al vapor amb bons propòsits, ni força interior, et foten per tot arreu i caus; si, amic meu, et fots de morros contra un mur inaccessible, pé de filtats punxants que et martiritzen i magnifiquen el teu sofriment.

No vull ara atabalar-te amb les meves "neures". És només perquè compreguis com em sentia aquí, a Sabadell, i perquè en vaig haver de fugir, després de trencar amb la Pepa, culpa, tota meva, ja ho sé, la vaig dura massa cap al nord, però jo em pensava que ella era d'una altra pasta. Tant se val, ara que ja tot m'és igual, i més parlar d'aquest tema el qual he rentat dins i fora de casa, i que tan-tes vegades tu i la Remei, la teva dona, heu hagut de sentir.

Tot em va anar malament. En un primer moment vaig pensar que el noi, l'Andreu, estaria més bé amb mi que amb sa mare, i es va quedar amb mi. Però la feina a l'institut cada vegada m'anava pitjor. Els adolescents, tu ja saps, són complicats, i es necessita un gran equilibri emocional per poder-los reconduir a l'explosió del seu camí cap a la maduresa. I jo, com pots imaginar-te, no estava per romanços ni punyetes. T'haig de ser franc. Primer vaig agafar la baixa per depressió durant un mes i mig, per acabar el primer trimestre i incorporar-me al segon, però al retornar a les classes, el meu substitut era molt més enrotllat que no pas jo i la oposició frontal dels alumnes envers a mi, i la debilitat d'esperit de que jo en aquells moments disposava, van fer de mi un titella a les seves mans. Em vaig cremar, amic meu. Definitivament, no aixecava cap.

Em van fer for a al carrer. Sense ni un duro, amb l'Andreu, les despeses eren més que no pas els ingressos. Vaig haver de deixar el pis. Amb els pocs estalvis que tenia ho vaig ficar tot al cotxe i vam fer kilòmetres, fins aturar-nos a prop

de Infiesto Asturias. Vaig fer de tot, per tal de guanyar-me quatre rals. El més curiós era destriar pollastres vius dels morts en una granja. Un treball molt dur. El feiem dos marroquins i jo. El que pasaba era que aquells païos sí que tenien fondo. En canvi jo, profe de tres quarts i mig... Dormint al cotxe i menjant pa amb embotits, al cosa no rutllava.

Entremig del camp vaig veure el rètol que posava En venta. Era una pallissa en mig d'un camp de conreu. Vaig anar al bar del poble i allí em van indicar el preu de la propietat, 500.000 pessetes. Ja era meu. Una barraca, però meva. Vaig demanar a l'Andreu que m'ajudés a fer una pared amb ciment, per posar una finestra i tapar els forats. Entrava el vent gelat de Febrer. L'Andreu em va deixar una nota l'endemà. Havia fugit amb sa mare. En primer moment no vaig poder contenir la ràbia. Ara penso que va ser millor així. El nano només tenia 14 anys i a aquesta edat què vols fer... Havia d'anar a l'institut, vestir-se, menjar bé, conèixer gent.

Vaig passar molt de fred aquell hivern. Saps, realment és molt dur fer de pages. Sembla que, quan sembles les llavors, només creixin soles les males herbes. T'haig de ser franc. Més d'una i dues vegades vaig pensar de trucar-te, de demanar-te que m'ajudessis. Però tu ja ho saps, que sóc un malparit orgullós. I això no m'ho podia permetre.

Bé, però, com s'acostuma a dir, després de la tempesta ve la calma. No sé com es van asseventar, al poble, que jo era professor de mates. Potser per algun comentari mal fet per part meva. No sé com va anar tot plegat, però aquell poble estava ple

de canalla cridanera que suspenia les mates, la química i l'anglès, a banda d'altres matèries. I jo, que sóc doctor amb tot, i no és per tiar-me floretes, vaig tenir un garn èxit com a docent (profe de repas) Els meus alumnes van aprovar i passar de curs, cosa no massa complicada amb el sistema educatiu que patim. I la gent del poble em va compensar: amb diners els uns, amb espècies els altres. Però sobretot amb el seu agraïment i respecte cap a mi. Amic meu, arribava l'estiu i les pomes tenien el seu fruit i el donaven a la gent, a la terra que els havia vist néixer i creixer.

CARTES A UN POETA

Així com tot l'hivern m'havia servit per no dubtar ni un instant que havia de resurgir de les meves cendres com *au ferrix*, tornar a ser el que era, tornar-me a enamorar, tornar a escriure relats, tornar... tornar a viure, a ser jo. Com si fos un planeta itinerant donant voltes a Saturn i als seus anells.

Com aquell que no vol la cosa, m'han ofert ser el mestre del poble. Després de molts anys m'agrada ensenyar. Els nanos m'estimen, em sento bé, sóc feliç. Saps? Tinc una caseta en mig del camp, l'antiga pallissa. Els del poble m'han ajudat. Té tres habitacionetes, un menjador-cuina i un bany. Però el més maco és el cel, el cel blau de l'estiu. Per què no veniu tu i la Remei a fer-me una visita? Us convido a passar uns dies si voleu. Farem un dinar i inaugurarem l'estança.

Una abraçada a la dona i als nens. Fins aviat!

Il·lustració: Mònica Sabarich

R A D I O
GRAU
 DIGITAL • MÚSICA • VIDEO
 ELECTRODOMESTICS • INFORMÀTICA

Cafes
pont
 Avda. Rafael Casanova, 38 • 08206 SABADELL (Espanya)
 Tel. 93 726 62 22* • Fax 93 727 00 60

T'ho posem fàcil

ARTGRAF
 INDÚSTRIA GRÀFICA

T. 902 145 000 - www.artgraf.es